

Беше лято. Житото беше жълто, овесът – зелен, сеното бе събрано на купи по

зелените ниви, а щъркелите се разхождаха на дългите си червени крака и говореха египетски,

Слънцето грееше щедро и върху един стар чифлик, опасан с дълбоки канали, а от стената до в Най-накрая едно по едно яйцата започнаха да се пукат: “Пи-пи!” – чуваше се отвътре. Всичките “Па-па!” – изкряха тя и патенцата я наобиколиха, закряхаха, колкото сили имат, заоглеждаха се – Колко е голям светът – зачудиха се патенцата.

Сега им беше много по-широко, отколкото в черупките.

– Да не мислите, че това е целият свят – каза майка им. – Той продължава от другата страна на

– Е, как е? – попита една стара патица, която беше дошла на гости.

– Само едно яйце ми остана. Не иска да се излюпи. Но пък погледни другите. Това са най-хубави

– Я да видя яйцето, което не иска да се счупи – каза старата патица. – Сигурно е пуешко яйце. И

– Ще го помътя още малко, така и така толкова време лежах върху него – отвърна патицата.

– Както искаш – каза старата патица и си тръгна.

Най-накрая голямото яйце се разчупи. “Пи-пи!” – каза малкото патенце и се измъкна навън. То б

– Страшно голямо пате, никое от другите не изглежда така. Но това не е пуйче. Е, ще си проличи

На следващия ден времето беше чудесно. Слънцето грееше по всички зелени репейи. Патицата с

– Не, не е пуйче! – каза патицата. – Виж само как добре движи крачетата си и как изправено се

И така те пристигнаха в патешкия двор. Ах, каква врява! Две семейства се биеха за една глава с

– Ето така става в живота – заяви патицата и си почеса клюна, защото и на нея ъ се ядеше глава

Патетата така и направиха, но другите патици наоколо ги погледнаха и казаха високо:

– О! Ето че се домъкнаха още, като че ли ние сме малко. И колко грозно е това пате. Него не го м

И тутакси една от патиците се спусна върху му и го ухапа по тила.

– Остави го! – извика ъ майката. – То не прави никому нищо лошо.

– Да, но е прекалено голямо и странно и ние ще го тормозим – отвърна другата патица.

– Майката е довела хубави дечица – каза старата патица с парцалчето на крака. – Всички са хубави.

– Не е възможно, ваша милост – отвърна майката. – То не е хубаво, но е много добро и плува чудесно.

При тези думи майката го погали с клюна си по гърба и му оправи перцата.

– Освен това то е момченце – добави тя – и не е толкова важно да е красиво. Мисля, че ще стане много добро.

– Другите патенца са много милички – повтори старата патица. – Чувствайте се като у дома си и не се плашете.

Така и стана, чувстваха се като у дома си.

Само бедното грозно патенце, което последно се бе излюпило, се чувстваше зле. Не само патиците, но и котката.

– Много е голямо – казваха всички.

А пуякът, който бе роден с шпори и затова се мислеше за император, се надуваше и заприличваше на император.

Това беше първият ден, а след това започна да става още по-лошо. Всички го биеха, даже братята му.

– Дано котката те изяде, нещастник такъв!

Майка му пък казваше:

– По-добре да се беше запиляло някъде!

Патиците го хапеха, кокошките го кълвяха, а момичето, което им носеше храна, все се опитваше да го похвали.

Тогаво патенцето се спусна към плета и прехвъркна над него. Малките птички в храстите литнаха и се уплашиха.

– Това е, защото съм грозно – помисли си патето, затвори очи и продължи да тича напред. Така се спаси.

На сутринта над него прелетяха дивите патици и го забелязаха.

– Кой си ти? – попитаха те.

Патето се въртеше на всички страни и ги поздравяваше колкото се може по-сърдечно.

– Какъв си грозен! – отбелязаха дивите патици. – Но на нас ни е все едно, стига да не се ожениш за Горкото пате! То съвсем нямаше намерение да се жени. Само да може да лежи в тръстиката и да се наслаждава.

Така то прекара в тръстиката цели два дни. Накрая при него дойдоха две диви гъски, или по-точно две гъски.

– Слушай приятел! Ти си толкова грозен, че даже ни харесваш. Искаш ли да тръгнеш с нас и да се наслаждаваш?

– Бум! Бум! – разнесоха се в същия миг гърмежи и двата гъсока паднаха мъртви в тръстиката.

– Слава Богу! – въздъхна патето. – Толкова съм грозно, че даже кучето не иска да ме изяде.

И така то съвсем притихна, докато куршумите свистяха из тръстиката и гърмежите отекваха едновременно.

Чак привечер всичко утихна, но бедното патенце все още не смееше да се надигне. То изчака още няколко дни.

Вече по тъмно патенцето стигна до една малка бедна селска къщурка. Тя бе толкова порутена, че почти не беше видима.

Тук живееше една стара баба с котарака и кокошката си. Бабата наричаше котарака си Синко. Той беше много добър.

Сутринта веднага усетиха пришълеца. Котката започна да мърка, а кокошката да кудкудяка.

– Какво има? – заоглежда се бабата.

Тя не виждаше добре и затова помисли, че патенцето е голяма тлъста патица, която се е загубила в тръстиката.

– Чудесно – зарадва се тя. – Сега ще имам и пачи яйца, стига да не е паток. Ще видим!

И така в продължение на три седмици тя проверяваше под патенцето, но то не снесе яйца. Котката мъркаше, а кокошката кудкудякаше.

– Можеш ли да снасяш яйца? – питаше го тя.

– Не!

– Тогаво нямаш думата!

А котаракът казваше:

– Можеш ли да правиш гърбица, да мъркаш и да пускаш искри?

– Не!

– Тогаво ще си мълчиш, когато говорят по-умните от теб!

И патето седеше в ъгъла и тъгуваше. Мислеше си за свежия въздух и за слънцето. Испита непонятно чувство.

– Какво става с теб? – запита тя. – Нищо не вършиш, затова си в лошо настроение. Снасяй яйца!

– Но толкова е хубаво да се плува! – отвърна патенцето. – Толкова е хубаво да се гмурнеш към дъното!

– Да, голямо удоволствие, няма що! – отвърна кокошката. – Явно си полудял. Питай котарака! Той ще ти каже!

– Вие не ме разбирате – заяви патенцето.

– Ако ние не те разбираме, то тогава кой би те разбрал? Ти никога няма да станеш по-умен от ко

– Мисля, че е по-добре да тръгна по широкия свят – каза патенцето.

– Ами добре! – отвърна кокошката.

И патенцето тръгна. То плуваше по водата, гмуркаше се, но всички животни го отбягваха заради

Настъпи есента. Листата на дърветата пожълтяха и покафеняха. Вятърът ги вееше, те се върт

Една вечер, тъкмо когато слънцето залязваше, от храстите долетяха цяло ято големи красиви п

Стана много студено. За да не замръзне във водата, патенцето трябваше непрестанно да плува

Рано сутринта наблизко мина един селянин. Той видя замръзналото патенце, разби леда с дърве

Децата искаха да си играят с него, но патенцето се изплаши, че ще го наранят, подхвъркна и па

Твърде тъжно е да се описват всичките страдания, които патенцето трябваше да изтърпи през

Един ден патенцето разпери крила, те бяха пораснали и укрепнали и го понесоха мощно напред

– Ще отида при тези царствени птици. И те ще ме убият, защото аз, който съм толкова грозен, се

И патенцето литна над водата и заплува към великолепните лебеди. Те го видяха и се насочиха

– Убийте ме! – пророни нещастното животинче, наведе глава към водата и зачака смъртта.

Но какво видя то в бистрата вода? Видя своето собствено отражение, но не непохватното черно

Няма значение, че си се родил в патешкия двор, стига само да си излюпен от лебедово яйце.

Младият лебед мислеше с радост за страданията, които беше преживял. Благодарение на тях с

В този момент в градината влязоха деца, които започнаха да хвърлят хляб и зърна във водата.

– Този е нов!

И другите деца завикаха:

– Да, дошъл е нов лебед!

Те запляскаха с ръце, затанцуваха в кръг и хукнаха да доведат майка си и баща си. После отно

– Новият лебед е най-хубав! Толкова млад и красив!

А старите лебеди му се поклониха.

Младият лебед се засрами и скри глава под крилото си. Сам не знаеше какво да направи. Беше

